

SZABADOS ATTILA

Kavicsok

„...úgy éreztük, hogy Thomas Mann
beszél a korról, és kiderült, hogy Kafka.”

(Pilinszky János)

Miután partra vetette a folyó,
szájüregébe kavicsokat raktak,
hogy homlokát a nemrég vízbe fúltnak
úgy húzzák le mélyre, mint egy vasgolyó.

Mert ott a határ a meder közepén,
az iszapba belesüllyed majd az arc,
(nem csata volt, Keletnek ez nem kudarc)
mintha hínár lenne, siklik a testén

a víz – mint hímivarsejt, lentebb hatol,
lazán a kéz, ide-oda ring a láb.
Részegen fürödtek, köztük nincs lator,

ezt fuldokolva úgy sodorta odább.
Két világ közt lebeg, szinte ő a kor:
senki se látja, hogy lenn bomlik tovább.

Mire földet ér

Egy nő áll az ötödik emeleten.
Nézek felfelé, nem lát, sok dolga van.
Befut a lakásba, aztán ki, épp egy
pillanatra megáll, kezén ujjait

kinyitja, a bögrék, kagylók zuhannak.
Az arcát alig látom. Mintha minden
tárgy előtt egy imát mondana, lehet
odabenn, a lakás közepén mindent

egy kupacba hordott, és éppen menni
készül. Senki sincs idelelni, de mintha
megágyazott volna a szilánkokból,
mire földet ér egy nagyobb csattanás.

Kitin

Költözünk, megint haza, nagy dobozok,
mindent a sarokban, bőröndben hagyok.
Felsőket, dezodort. Este főtt kaja.
Esik, apró bogárpáncélok zaja.

Három napja izzad rajtam a póló.
(Hol van az idő, merre a fogódzó?)
Kinn szakad, mintha csak halott bogarak
teste koccanna a földhöz. (Magadat

korán ágyba dugtad.) A radiátor
forró, a tévében reklám, szenátor.
A törülközőből lassan párolog

a víz, keményre szárad, reggel hajtom
össze. Kinn zuhog. Dél, tele a markom.
Már egy tucat száraz bogarat szedtem.